

[Frits Clausen.]

naar vi tænker paa Köller-Tiden i Sønderjylland, hvor der nok faldt nogle enkelte svage Karakterer fra de Danskes Rækker, men hvor selve Kærnen i den danske Befolkning dernede kun blev fastere og bedre. Det var v. Köller, der maatte opgive Kampen — ikke den danske Befolkning i Sønderjylland.

Nej, vil man sikre sig politisk Ro i Landet, hvad enhver dansk Mand maa ønske, saa er der kun een Vej, og det er at løse de politiske Opgaver, som Tiden kræver løst. Kan man ikke det, saa kan man true med nok saa haarde Straffe, og man kan fylde Fængslerne med nok saa mange politiske Modstandere — et politisk Styre, der giver op over for Tidens politiske Krav, bliver kun svagere derved.

Hidtil har man efter denne Lov kun straffet Folk, hvis eneste Formaal og eneste politiske Bestræbelse har været at skabe et enigt, stærkt og frit Danmark. Er der virkelig Grund til at anvende skærpede Forholdsregler over for saadanne Folk i en Tid, hvor den samlede Rigsdag kræver, at alle Midler bliver taget i Brug til Værn for vort Lands Frihed og Selvstændighed?

Vi er i denne Tid passive Tilskuere til en Kamp mellem et lille Folk og en stor Modstander. Det demokratiske Styre i Finland har ogsaa en Tid lang forfulgt og forhaanet de virkelig nationale Kræfter i dette Folk, men da Nøden kom, maatte man i sidste Øjeblik henvende sig til disse Kræfter, og en af de Mænd, hvis Livsskabne er saa typisk en Illustration til dette, General Wallenius, staar nu som heltemodig Fører for Tropperne paa Petsamo-Fronten.

Vort Parti vil gaa imod dette Lovforslag, og jeg vil ogsaa, af de her anførte Grunde, henstille til dette høje Ting at forkaste det. Jeg vil samtidig henlede Regeringens Opmaerksomhed paa, hvor meget betimeligere det maa være for den at løse de virkelig politiske Opgaver, som Tiden kræver løst, fremfor at forny og yderligere skærpe en Lov som den foreliggende. Der er langt større Opgaver, der kræver en Løsning, hvis man vil være sikker paa fortsat politisk Ro her i Landet.

Justitsministeren (*Unmack Larsen*):

Jeg takker for den velvillige Modtagelse, som dette Lovforslag stort set har faaet fra alle Sider. Jeg kan ogsaa godt sige, at jeg takker Ordføreren for Det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Ole

Bjørn Kraft, for den relativt velvillige Modtagelse, og jeg takker ligeledes det ærede Medlem Hr. Hartel for den ogsaa i denne Forbindelse forholdsvis velvillige Modtagelse.

Man har særlig slaaet ned paa visse Ting, der er sat ind i det nye Forslag, som om det skulde være en helt ny Tendens, der var nedlagt i denne særlige Lov. Jeg maa advare imod, at man lægger alt for meget ind i dette, at Lovens Straffebestemmelser er blevet skærpet. Det er en ganske almindelig Ting ved disse Politisager, at der gives Hjemmel til at idømme Bøde indtil en vis Størrelse og Hæfte og Fængsel indtil en vis Grad. Forholdet er dog det, naar man ser nærmere paa Lovforslaget, at den primære Straf i saa at sige alle Tilfælde, der opremses, er i Virkeligheden Bøde, der skal noget ganske ekstraordinært til, skærpende Omstændigheder eller Gentagelsestilfælde, for at kunne gaa højere op. Man har ved de ændrede Straffebestemmelser kun villet tilkendegive, at det, der forelaa her, var mere end sædvanlig Gadeuorden; der maatte være Hjemmel for Domstolene til i visse Tilfælde, hvor der forelaa særlig skærpende Omstændigheder eller Gentagelsestilfælde, at gaa noget højere op. Der ligger ikke i mindste Maade i disse skærpede Straffebestemmelser, det vil jeg gerne fastslaa, at disse Straffe skulde være det normale.

Man har i den Forbindelse — det gjorde navnlig de ærede Medlemmer Hr. Vagn Bro og Hr. Ole Bjørn Kraft — hæftet sig ved, at disse Sager skal være Politisager, uagtet disse Straffebestemmelser nu var indført i Loven. Jeg maa meget stærkt pointere, ogsaa som tidligere fungerende Dommer, at det vil være haabløst at paalægge Domstolene disse Sager som Domsmandssager, som Statsadvokatsager. Det er min Mening, at det er Sagerne heller ikke værd. Man vilde komme alt for langt ud, ikke mindst med at ulejlige de ulykkelige Domsmand, som i Forvejen er meget kede af det, med at komme i Sager, hvor Udfaldet eventuelt bliver Bøder paa 10—20—30 Kr. Det er heller ikke noget ekstraordinært, at saadanne Sager, hvor der er Hjemmel til større Straffe, behandles som Politisager. Der er en lang Række af Love, hvor det netop for at undgaa, at Borgerne skal have alt for stort Besvær, udtrykkeligt er fastsat, at de behandles som Politisager, uagtet Straffen har et vist højere Maksimum. For at opnaa denne hurtige og relativt lette Behandling, som